

Arrest

nr. 104 738 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KONEVINA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...) R.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 18 jaar geleden geboren in het dorp Gharkhel, district Sherzad, provincie Nangarhar. U ging nooit naar school, maar u startte ongeveer zes jaar en een half geleden wel als leerling in een garage in Khogyani-district bij een man genaamd A.(...). Intussen werd u een volwaardige medewerker in de garage.

Twintig dagen tot een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam een man die op dat moment al lange tijd klant bij jullie was, langs. Hij wou dat u meeging met hem om een auto te repareren. U ging met hem mee om de auto te zien. Een andere man - een talib - was daar ook en hij noteerde uw nummer en hij dreigde ermee u te doden als u bij de politie zou gaan. Hierna vertelde die vaste klant dat hij lid was van de taliban en voor dié talib werkte. Vanaf dan probeerde u hen te mijden. U ging zelfs

even niet werken en kwam vaak te laat op uw werk. Daarom vroeg A.(...) - uw leraar - u wat er precies aan de hand was. U vertelde hem alles en hij antwoordde daar op dat hij een broer had die tolk was op de legerbasis in Kaga-district (Khogyani). U zou opnieuw moeten afspreken met die vaste klant en uw leraar hiervan op de hoogte brengen waarna hij via zijn broer zou regelen dat die man gearresteerd zou worden. De volgende keer dat die vaste klant naar uw huis kwam, werd hij gearresteerd.

Drie à vier dagen later - op 1 augustus 2011 - ontving u een eerste dreigbrief. U nam deze niet zo serieus omdat u dacht dat die van iemand anders kwam. Vier tot vijf dagen later ontving u een tweede brief waardoor u zich zorgen begon te maken omdat u vermoedde dat dit wel eens van de taliban zou kunnen zijn. U liet deze lezen door uw leraar die zei dat uw naam erin vermeld wordt. Hij zorgde ervoor dat u de volgende dag Afghanistan kon verlaten.

Elf à twaalf maanden later - eind september, begin oktober 2012 - werd uw vader door de taliban doodgeschoten toen hij uit de moskee kwam. Enkele omstaanders werden toen ook gedood of verwond.

Op 12 augustus 2011 werden uw vingerafdrukken genomen in Italië en ruim een maand later - op 20 september - kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. U was op dat moment nog minderjarig.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten voor: twee dreigbrieven en de taskara's (Afghaanse identiteitsdocumenten) van u en uw vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet omdat u beschikt over een intern vluchtalternatief naar Jalalabad.

Uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven die u hebt ontvangen zijn dusdanig onwaarschijnlijk dat er geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo weet u niet wat er in deze brieven staat (CGVS vragen 118-119). Er mag toch verondersteld worden dat wanneer iemand dreigbrieven ontvangt die hem uiteindelijk nopen het land te verlaten hij al het mogelijke zou doen om te weten te komen wat er precies in die brieven staat. Het is frappant dat u zo weinig ondernam om de inhoud van deze brieven zo volledig mogelijk te kennen. Alleen al het feit dat u wist dat ze van de taliban kwamen, moet u toch hebben verontrust en er toe hebben aangezet kennis te nemen van de volledige inhoud ervan. U hebt weinig tot niets ondernomen om iemand deze brieven voor u te laten voorlezen. Dat uw leraar, die u op elk vlak enorm zou bijgestaan hebben, u niet zou willen gezegd hebben wat er precies in die brieven staat, kan niet serieus genomen worden (CGVS vragen 46, 130, 135-138). Mocht hij zich werkelijk over u hebben bekommerd, zou hij open kaart hebben gespeeld. Aangezien deze brieven rechtstreeks betrekking hebben op uw leven is het merkwaardig dat u hier zo weinig interesse in toont. U wekt de indruk dat u hier onverschillig tegenover staat wat gezien de door u geschetste context erg markant is. Daarnaast is het opmerkelijk dat u de eerste dreigbrief niet serieus nam (CGVS vragen 127-129). Slechts enkele dagen daarvoor had u met de hulp van de broer van A.(...) die klant die telkens om uw hulp vroeg, laten arresteren (CGVS vraag 116). Gelet op deze situatie is het redelijk te denken dat u iets nerveuzer door het leven zou gaan zo kort nadat u een talib hebt laten arresteren en dat u de dreigbrief die u naderhand ontving niet als een 'fait divers' zou afdoen. Bovendien is het vreemd dat u geen enkele poging deed om de ware toedracht achter die brief te proberen achterhalen (CGVS vraag 130). Deze reactie getuigt niet van een vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban.

Voorts is de laatste dreigbrief gedateerd op 7 augustus 2011 en werden uw vingerafdrukken vijf dagen later in Italië genomen, terwijl u ongeveer 29 dagen onderweg zou zijn geweest naar Italië (Zie administratief dossier, groene map en de vragenlijst opgesteld door een medewerker van DVZ op 26 oktober 2012). Op basis van harde gegevens - het is in dit geval geen menselijke vergissing - kan dus besloten worden dat wat u vertelt niet strookt met de voorhanden zijnde documenten en informatie. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze dreigbrieven en, bij uitbreiding, van uw asielmotieven ernstig ondermijnd.

Bovendien zijn ook de bedreigingen van die 'talibanoverste' aan uw adres weinig aannemelijk (CGVS vragen 87, 89). Zij hebben immers enkel beroep op u gedaan voor het uitvoeren van normale herstellingen aan hun auto (CGVS vragen 98-99). Waarom zij u zouden vertellen dat zij taliban zijn om u vervolgens te bezweren hierover niets te vertellen op straffe des doods, is een raadsel. Aangezien u slechts de gangbare reparaties uitvoerde aan hun auto's lijkt het onwaarschijnlijk dat zij u zouden toevertrouwen dat zij eigenlijk betrokken zijn bij de taliban. Hier valt geen enkele logische reden voor te bedenken. Dit speelde geen enkel rol van betekenis in de relatie die jullie hadden. Zij waren doorgewoond klant bij de garage waar u werkte net als zovele anderen (CGVS vraag 88). Dat zij u hierdoor genoeg zouden vertrouwen om u op de hoogte te brengen van hun betrokkenheid bij de

taliban valt moeilijk te geloven. Daarenboven kent u zelfs de namen van deze twee taliban niet. Ook al beschouwde die vaste klant u "als een broer", zei u hem dat hij "altijd op u zou kunnen rekenen", vertelde u hem waar u woonde en dat hij u zelfs 's avonds mocht opbellen (CGVS vragen 79, 81-84). Alles wijst erop dat uw relatie met die mensen niet van dien aard kan geweest zijn dat zij u zouden toevertrouwen dat zij taliban zijn.

Daarnaast beweert u dat de taliban zeiden u niet te zullen sparen toen u weigerde met hen mee te gaan, waarna u uw leraar op de hoogte bracht (CGVS vragen 105, 107). Vijf à zes dagen later kwamen ze naar uw huis waar u ze liet wachten waardoor ze konden gearresteerd worden (CGVS vragen 104-106). Dit is niet plausibel aangezien u niet kon weten dat de taliban naar uw huis zouden komen. Wanneer de taliban iemand bedreigen, laten ze deze persoon niet weten wanneer ze bij hem thuis zullen langsgaan. U kon dus onmogelijk op tijd uw leraar verwittigen opdat hij hen kon laten arresteren door zijn broer te contacteren. Hun bezoek kon niet voorzien worden en de hele arrestatieoperatie kan in geen geval worden georganiseerd in een tijdsspanne van 'een douche', zoals u het uitdrukt. Uw verklaringen met betrekking tot de arrestatie van de taliban zijn bijgevolg erg discutabel. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat een tolk op een Amerikaanse basis vanwege persoonlijke motieven de arrestatie van taliban 'snel snel' zou kunnen regelen (CGVS vragen 108-110). De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt bij deze verder ondergraven.

Ook bij de manier waarop uw vader is gestorven, kunnen er vragen gesteld worden. U zegt dat er na zijn dood nooit een rapport werd opgesteld, terwijl de aanslag op uw vader ook verschillende andere slachtoffers had gemaakt (CGVS vragen 49, 141-143). U stelt zelf dat de mensen niet om "elk klein ding" een klacht indienen. Blijkbaar minimaliseert u zelf de dood van uw vader tot een 'klein ding'. Van iemand wiens vader vermoord is door de taliban kan toch verwacht worden dat hij de dood van zijn vader niet op die manier zou omschrijven. Verder kan er eveneens verondersteld worden dat wanneer verschillende mensen betrokken raken bij een aanslag, de overheid een onderzoek zou instellen of op z'n minst een rapport hierover zou opstellen. Dat dit niet gebeurde, komt uw versie van de feiten omtrent de dood van uw vader niet ten goede.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een bewijs zijn van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De twee dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten wat door eender wie, eender waar of wanneer kan gebeurd zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (zie blauwe map van het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Sherzad van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst, Nangarhar. Er mag aldus worden aangenomen dat u als volwassen man én opgeleid als automechanicien, in een levendige stad zoals Jalalabad een nieuw onderkomen kan vinden, werk kan vinden en een leven kan opbouwen. Bovendien was het voor uw moeder en oom een tijdlang mogelijk een onderkomen te vinden in de stad Jalalabad (CGVS vragen 53-57). U stelt weliswaar dat uw moeder na verloop van tijd terugkeerde vanuit Jalalabad naar jullie district, maar bij deze terugkeer dient toch enig voorbehoud te worden gemaakt. Indien jullie werkelijk oordeelden dat jullie situatie er niet veilig was, te wijten aan de Taliban-aanwezigheid aldaar, is het wel zeer bedenkelijk dat uw moeder vanuit een 'veilige' omgeving naar een onveilige regio zou zijn teruggekeerd. Dat zij énkél voor de gronden van uw vader en grootvader is weergekeerd, is dan ook enigszins twijfelachtig.

Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal

burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de formele en materiële motiveringsplicht. Vooreerst stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn beoordeling onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, met name dat hij ten tijde van het interview slechts achttien jaar oud was, ten tijde van zijn vlucht zelfs nog minderjarig was en volledig analfabeet is. Om deze reden kon verzoeker de dreigbrieven niet lezen en kon hij ook moeilijk hun precieze inhoud te weten komen. De brieven werden hem ook niet letterlijk voorgelezen door zijn leraar, die hem enkel gezegd heeft dat dit dreigbrieven zijn en dat verzoeker in gevaar is. Verzoeker hecht veel waarde aan de brieven, aangezien hij ze helemaal uit Afghanistan heeft meegenomen. Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat de tweede brief vermoedelijk een foutieve datum bevat en dat er eigenlijk 7 juli 2011 diende te zijn vermeld in plaats van 7 augustus 2011. Dit betreft gewoon een schrijffout, die een menselijke vergissing is. Voor het overige wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat de brieven dreigbrieven betreffen die door de taliban werden of minstens konden zijn geschreven. Dat dergelijke brieven op corrupte wijze kunnen verkregen worden, neemt niet weg dat er ook effectief brieven worden verzonden door de taliban. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen begaat in onderhavig geval dan ook een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden. De brieven werden wel degelijk door de taliban verzonden en ontvangen door verzoeker. Aangezien verzoeker thuis woonde bij zijn moeder werden de brieven eerst door haar ontvangen. De eerste brief werd door de moeder van verzoeker opzij gelegd omdat zij niet goed wist aan wie het was gericht en zij de waarde daarvan onvoldoende kon inschatten. De moeder van verzoeker is eveneens analfabeet. Toen zij de tweede brief ontving, begreep zij dat er iets aan de hand was en toonde zij beide brieven aan verzoeker, die ze meenam naar zijn werk en voorlegde aan zijn leraar die de brieven kon lezen. Daarenboven toont verzoeker wel een gegronde vrees voor zijn leven en persoonlijke integriteit aan, los van de brieven en enkel op basis van zijn verhaal en afkomst. Een van de twee leden van de taliban, die met de hulp van verzoeker gevangen werden genomen, had een vertrouwensrelatie opgebouwd met verzoeker en had hem toevertrouwd dat hij een talib was. De man kwam regelmatig naar de garage en sloeg een babbeltje met verzoeker. Na een tijd, op een onbewaakt moment, verklapte hij zijn geheim. Verzoeker kende zijn echte naam niet, maar kende wel zijn bijnamen. Vervolgens begonnen de mannen verzoeker te bedreigen en onder druk te zetten om hun identiteit niet te verklappen. De leraar van verzoeker kwam dit te weten en heeft via zijn broer, een tolk, met

contacten op de Amerikaanse legerbasis hun snelle arrestatie kunnen regelen. Verzoeker ziet niet in waarom een tolk geen persoonlijke motieven zou kunnen hebben om de talibanleden die een gevaar vormen voor zijn gemeenschap zo snel mogelijk te laten arresteren. De taliban zeiden tegen verzoeker dat zij een bepaalde avond met hem gingen komen 'praten'. Gezien de vertrouwensrelatie die een van hen had met verzoeker dachten zij dat zij verzoeker misschien met bedreigingen konden overtuigen. Wanneer de taliban dezelfde avond ook waren gekomen, belde verzoeker zijn leraar, die de bal aan het rollen bracht. Het asielrelaas van verzoeker is wel degelijk coherent. Evenwel kan verzoeker, omwille van zijn gebrekkige opleiding en relatief jonge leeftijd, zijn verhaal niet voldoende coherent weergeven. De vader van verzoeker werd, nadat verzoeker was gevlucht, door de taliban doodgeschoten met een machinegeweer toen hij samen met andere gelovigen uit de moskee kwam. Verzoeker heeft vernomen dat het lichaam van zijn vader nog een tijd op straat heeft gelegen, aangezien niemand dit durfde weg te ruimen uit angst voor represailles van de taliban. De mensen hadden namelijk gehoord dat de man 'de vader was geweest van een spion'. Om deze reden werd door de politie ook geen rapport opgemaakt, aangezien ook zij geen problemen wouden met de taliban. Verzoeker minimaliseert de dood van zijn vader allerminst.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, stelt verzoeker dat de logica van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient ondergraven te worden. Er wordt verklaard dat verzoeker niet voor het vluchtelingenstatuut in aanmerking komt omdat zijn verhaal onvoldoende geloofwaardig is. Evenwel wordt hieruit gedistilleerd dat verzoeker in Jalalabad een veilig onderkomen zou kunnen vinden, vermoedelijk omdat de moeder en de oom van verzoeker ten gevolge van de bedreigingen van de taliban naar Jalalabad gevlucht waren. Er wordt dus erkend dat de oom en de moeder gevlucht zijn en dat er in hun hoofde wel een bepaalde gegronde vrees zou hebben bestaan. Waarom deze vrees niet in hoofde van verzoeker, de oorzaak van de bedreigingen, zou bestaan is niet duidelijk. Ten tweede ontkent verzoeker dat hij ooit zou verklaard hebben dat hij over een veilig onderkomen in Jalalabad zou beschikken. Indien dit door de interviewer van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn begrepen, berust dit duidelijk op een vergissing van de tolk. Verzoeker is nooit in Jalalabad geweest, heeft er geen vrienden, familie of kennissen, noch eigendom of een plaats om te verblijven. Om in Jalalabad te geraken zou verzoeker vier tot vijf uur met de wagen moeten reizen, aangezien hij in het district Sherzad van de provincie Nangarhar woonde. Het is niet duidelijk op welke basis de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit zou hebben afgeleid en dit vormt een schending van het formele motiveringsbeginsel. Verzoekers moeder en oom zijn wel degelijk tijdelijk gevlucht naar Jalalabad. Zij probeerden er onderdak te vinden, maar begrepen na een week dat zij daar geen plaats hadden en besloten dan ook om onmiddellijk terug te keren in de hoop dat de taliban hen niets zou doen, aangezien de oom oud is en de moeder een vrouw. Waar zij nu verblijven weet verzoeker niet meer met zekerheid. Hij weet wel dat de moeder en de oom slechts ongeveer een week in Jalalabad verbleven hebben. Voor verzoeker dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar te worden onderzocht, waarbij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing wordt erkend dat de veiligheidssituatie in de provincie in 2012 verslechterd is. Ter staving verwijst verzoeker naar het reisadvies voor Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België. Daarenboven zou verzoeker, zelfs indien hij een onderkomen zou kunnen vinden in een grote stad zoals Jalalabad, *quod non*, onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling. Hierbij verwijst verzoeker naar twee rapporten van Amnesty International. De rapporten verwijzen daarnaast naar de nog steeds bestaande praktijken van arbitraire veiligheidsberoving, luchtaanvallen en nachtraids waarbij veel burgers omkomen, evenals terroristische aanslagen met bommen. Verzoeker verwijst tot slot naar een rapport van de VN Veiligheidsraad en stelt dat er een algemeen verslechterde toestand op vlak van de veiligheid van de burgerbevolking is in Afghanistan.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een kopie van de verblijfskaart van verzoeker, het reisadvies voor Afghanistan van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken, twee rapporten van Amnesty International en een rapport van de VN Veiligheidsraad. De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens 2 documenten bij het verzoekschrift voegt, die niet in de inventaris werden opgenomen.

Op 1 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad per aangetekende brief de transcriptie van het interview van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals opgemaakt door zijn vorige raadsman.

Per fax van 23 mei 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: een krantenartikel van 4 april 2013 met betrekking tot de aanslag op de oom van verzoeker, foto's van de oom van verzoeker in

het ziekenhuis, een brief van de taliban aan de oom van verzoeker, de identiteitskaart van de vader van verzoeker, de identiteitskaart van verzoeker zelf en de identiteitskaart van de oom van verzoeker. Ter terechtzitting d.d. 24 mei 2013 legt verzoeker deze stukken opnieuw neer.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Het is vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker geen verklaringen kan afleggen over de inhoud van de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen van de taliban. Tevens heeft verzoeker niet getracht dit aan iemand voor te leggen en zo de inhoud te achterhalen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het feit dat hij ongeletterd is, waardoor hij de brieven niet zelf kon lezen, stelt de Raad dat van iemand die bedreigd wordt en wiens leven in gevaar is, redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze minstens enige inspanning doet om te achterhalen wat de bedreigingen die hij ontvangt precies inhouden. Het is evenmin aannemelijk dat de leerkracht van verzoeker deze brieven zou gelezen hebben, hierop zou hebben besloten dat verzoeker het land moest verlaten en de reis van verzoeker geregeld zou hebben, zonder hem in te lichten over de precieze inhoud van de brieven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Overigens merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal brieven dat hij zou hebben ontvangen van de taliban. Zo stelt hij eerst een drietal brieven te hebben ontvangen van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl er later in het gehoor slechts sprake is van twee brieven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast is het niet geloofwaardig dat verzoeker de eerste dreigbrief niet serieus zou hebben genomen en dacht dat het van iemand anders afkomstig was, hoewel hij enkele dagen eerder nog maar betrokken zou zijn geweest bij het laten arresteren van twee talibanleden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13 en 14). Dergelijke verklaringen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het is ook niet geloofwaardig dat verzoeker een brief ontving en, ongeacht de afzender, geen moeite zou hebben gedaan om deze te laten ontcijferen en stelt dat hij deze bewaarde en er geen aandacht aan schonk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de eerste brief door zijn moeder opzij werd gelegd en zij beide brieven pas toonde toen zij de tweede brief ontving, stelt de Raad vast dat dit een louter *post factum* verklaring van verzoeker is, die niet in overeenstemming is met zijn verklaringen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers duidelijk dat hij wel degelijk weet had van de eerste brief, voordat hij de tweede brief ontving, nu hij stelt deze zelf bewaard te hebben en de eerste brief niet zo serieus genomen te hebben tot hij de tweede brief kreeg (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ongeveer 29 dagen onderweg is geweest van Afghanistan naar Italië (stuk 13, verklaring DVZ, p. 9, vraag 41). Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker in Italië werden genomen op 12 augustus 2011 (stuk 14). Het feit dat de dreigbrieven van de taliban gedateerd zijn op respectievelijk 1 en 7 augustus 2011 ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoeker. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de tweede brief vermoedelijk een foutieve datum vermeldt door een menselijke vergissing en dat het eigenlijk 7 juli 2011 diende te worden vermeld, stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker. De Raad merkt overigens op dat niet enkel de tweede, maar ook de eerste brief een datum bevat die niet in overeenstemming te brengen valt met de verklaringen van verzoeker.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat de leden van de taliban zomaar hun ware persoonlijkheid aan verzoeker zouden onthullen, aangezien zij enkel beroep op hem deden voor het uitvoeren van

herstellingen aan hun auto (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij zichzelf in gevaar zouden brengen door aan een automechanieker te vertellen dat zij leden van de taliban zijn, in het bijzonder omdat een van de talibanleden reeds gewoon klant was bij de garage waarvoor verzoeker werkte en verzoeker aldus geen enkele reden had om achterdochtig te zijn wanneer hij hem vroeg om een auto te herstellen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10 en 11). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker hem zijn woonplaats en nummer gaf en hem vertelde dat hij hem altijd mocht bellen, zonder dat hij de naam van deze persoon, die hem als een broer zou beschouwen, weet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de naam van deze persoon niet kende, maar wel zijn bijnamen 'Quari Ihsanallah' of 'Mujahid', stelt de Raad dat dit opnieuw een loutere *post factum* bewering is van verzoeker. Verzoeker heeft dit niet vermeld voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer hem naar de naam van deze persoon wordt gevraagd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker stelt dat hij omwille van zijn gebrekkige opleiding en relatief jonge leeftijd zijn verhaal niet coherent kan weergeven, stelt de Raad dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Verzoeker toont overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen.

Waar verzoeker de Raad de nota's van verzoekers raadsman die tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden opgemaakt bezorgt, dient verzoeker er echter op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de verklaringen zoals opgetekend in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal te weerleggen.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Enkel de taskara van verzoeker zelf en die van zijn vader werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in origineel gezien. Deze documenten, alsook de fotokopie van de taskara van de oom van verzoeker, hebben echter slechts betrekking op de identiteit van verzoeker, die hier niet in twijfel wordt getrokken, en zijn bijgevolg niet dienstig. Ook de aan het verzoekschrift toegevoegde kopie van de verblijfskaart van verzoeker is niet dienstig in het kader van zijn asielrelaas. Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde krantenartikel en de dreigbrief gericht aan zijn oom, stelt de Raad tevens vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. De Raad merkt dienaangaande tevens op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. De door verzoeker neergelegde foto's geven louter een beeld weer van een gewonde man in een ziekenhuis, doch hieruit kan niet worden afgeleid wie deze persoon is en in welke omstandigheden hij in het ziekenhuis werd opgenomen. De Raad stelt vast dat de twee documenten die door verzoeker bij het verzoekschrift werden gevoegd en die niet in de inventaris werden opgenomen de twee dreigbrieven zijn die verzoeker reeds eerder op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had neergelegd. Zoals reeds gesteld is verzoeker asielrelaas ongeloofwaardig met als gevolg dat deze twee documenten die ter staving van het asielrelaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezzen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad erkent dat uit de rapporten van Amnesty International die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in de grote steden in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is, die een opleiding als automechanieker kreeg en zes en een half jaar in een garage heeft gewerkt, waar hij tevens verantwoordelijkheid kreeg om nieuwe leerlingen op te leiden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 5 en 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij als kwetsbare vluchteling in Jalalabad zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering is, die evenmin afdoende is teneinde aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in de aangehaalde situatie zal terechtkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een degelijke woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er

effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies doet geen afbreuk aan de voormelde informatie. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat de informatie die in een dergelijk reisadvies is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De aangebrachte rapporten van Amnesty International en de VN Veiligheidsraad hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en zijn niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF